

Ett sorgesamt skådespel

Är det motiverat att polisen går ut med misstankar om sexualbrott när förövarna har invandrarbakgrund, om man inte gör det i andra fall? Frågan blev aktuell i december då polisen – enligt egen uppgift för att varna allmänheten – meddelade om en sexbrottshärva riktad mot minderåriga i Uleåborgstrakten.

Svaret på frågan är inte helt enkelt. Att polisen vill varna föräldrar om de risker som tonårsflickor löper kan vara väl så motiverat. Gryende sexualitet och den unga människans nyfikenhet på vuxenvärlden är faktorer som inte sällan sätter det goda omdömet på svåra prov. Om motparten har en annan kulturbakgrund och en ofta tragisk personhistoria är det upplagt för stora missförstånd och feltolkningar med allvarliga följder.

Det är inte svårt att föreställa sig att unga flickor, nyfikna på vuxenvärlden, har väldigt liten eller ingen erfarenhet av vad vackra unga män från ett fjärran land tänker, känner och tror. Det sägs att majoriteten av förövarna i det här fallet kommer från Irak, ett land med en brutal kvinnosyn och dessutom ett land som herrar Bush och Blair slog sönder och samman år 2003. Någon fungerande social struktur att tala om har landet inte haft sedan dess och de unga irakier som idag ansöker om asyl i Finland är uppvuxna i detta sociala kaos. De händelser som har gett dem anledning att fly har lagt sitt till för att försvåra deras möjligheter att bedöma sin omvärld enligt de normer som förväntas.

När detta skrives vet vi ganska litet om detaljerna i de olika fallen. Det vi har försetts med är i huvudsak uppgifter om vad misstankarna gäller, strafftekniskt sett. Domstolen kommer senare att komma med sin bedömning.

Men om polisens offentliggörande av händelserna har bidragit till att föräldrarna, inte bara i Uleåborg, utan också annanstans, fullgör sin plikt som uppfostrare och försöker hålla efter sina döttrar och förklara för dem att världen inte är sådan den borde vara, utan att det finns mycket man bör undvika att göra, då har polisen handlat rätt.

På många håll uppfattades i varje fall polisen handlande som en inför valet illa förklädd handräckning

till mer invandrarfientliga kretsar i vårt land. Misstankarna grundar sig på en ganska allmän uppfattning om poliskårens politiska preferenser och förstärktes av det politiska etablissemanget opportunistiska reaktioner.

I stället för att mer sansat försöka bedöma de åtgärder som kunde leda till färre brott av den här typen, samlades riksdagsgruppernas ledare till en motbjudande demonstration av inbillad handlingskraft. Den planerade, i och för sig välmotiverade skärpningen av straffskalorna för sexbrott skulle påskyndas, och Finland skulle dessutom försöka omtolka avtalen om mänskliga rättigheter så att de mer skulle motsvara "folkets rättskänsla". De diskussioner som grupperna hade fört kring åtgärder för att snabbare anpassa flyktingarna fick ingen offentlighet att tala om.

I mitt öra har orden "folkets rättskänsla" eller varför inte presidentens "tolkun ihmiset" (vettiga människor) en klang av outtalad rasism, i den meningen att man undervärderar betydelsen av det moraliska ansvar vi har gentemot människor från andra länder i nöd och övervärderar de offer vi själva förment måste göra för att hjälpa dem.

Denna moraliska aspekt – som borde vara den dominerande i all hantering av den stora europeiska flyktingkrisen – har på grund av de förändrade politiska konstellationerna om inte försvunnit, så i varje fall minskat. Inte bara i Finland utan också i många andra länder.

Orsaken ligger som känt i de populistiska partiernas väljarmässiga uppgång. De här partierna, som inte i alla hänseenden liknar varandra, har använt invandrarfrågorna som en effektiv hävstång för större väljarunderstöd. De etablerade partiernas opportunistiska försvar har varit att själva spela efter samma noter. Hos oss har den snart avslutade regeringsperioden kännetecknats av Sannfinländarnas/Blå Framtids diktatur i en fråga som allvarligt skadar vårt internationella anseende. Farsen förefaller att fortsätta.

23.1.2019

GEO STENIUS